

EMILIANO BONFIGLI

PORTRETTE

CIJFERS

BELGIAN RED FLAMES

VERHALEN

Kennes

OFFICIËLE UITGEVER

RED FLAMES

VAN RODE DUIVELINNEN NAAR RED FLAMES

**WIE ZIJN BILLEN BRANDT,
MOET OP DE BLAREN ZITTEN!**

Enkele jaren geleden werd voor “Red Flames” (“Rode vlammen”) geopteerd als benaming voor onze nationale vrouwenploeg. Wist je dat de Red Flames niet altijd zo genoemd werden?

In de jaren 1970 werden onze speelsters nog “de Duivelinnen” genoemd, soms ook “de Rode Duivelinnen”. Een voor de hand liggende keuze, omdat de nationale mannenploeg al de “Rode Duivels” werd genoemd. Een paar jaar geleden besloot de Belgische Voetbalbond de naam te veranderen. Vaarwel, Duivelinnen, hallo, Red Flames!

Een nieuwe identiteit

De bedoeling was gewoonweg om een nieuwe identiteit te geven aan de nationale vrouwenploeg en een mooie band te smeden tussen de Flames en de supporters. Vandaag is die naamsverandering een succes. Iedereen kent de Red Flames!

De “vlammen” doen natuurlijk aan vuur denken, aan licht, aan warmte. Achter die benaming zit het idee van levenslust en kracht. De kleur rood van die vlammen was net zo belangrijk, want het shirt van de nationale ploeg is natuurlijk rood. En bovendien, het is een naam die blijft hangen, niet? Wie zich brandt aan onze Red Flames, die moet op de blaren zitten!

Feestvreugde na een zege van onze Red Flames.

Zodra voetbal bestond, wilden vele vrouwen het spelen.

Weetje

In 2013 werd geopteerd voor "Red Flames". Die naam kreeg toen de voorkeur boven een andere: "de Diamanten". Wat vind jij ervan? Onze speelsters houden van hun naam.

EEN BEETJE GESCHIEDENIS

Meisjes hebben altijd met hun ellebogen moeten werken om te voetballen. Toen het voetbal in Engeland ontstond, waren mannen veel talrijker om deze sport te beoefenen. Maar al gauw begonnen ook meisjes het leuk te vinden om te voetballen. In België kwamen in 1911 de eerste vrouwenploegen op het veld. Toen beoefenden ze de sport op school of in de kostschool. Toch ontwikkelde het vrouwenvoetbal zich trager dan het mannenvoetbal. Dit is een treffend voorbeeld: het eerste WK voor mannen vond plaats in 1930, in Uruguay. Bij de vrouwen werd het eerste WK pas in 1991 gespeeld, in China. Ze hebben er 61 jaar op moeten wachten! Een eeuwigheid!

Een bal, een grasveld... Het begin van een passie

Het shirt van België mogen dragen maakt een speler heel trots. Voor onze Red Flames is het vaak een droom die uitkomt. Die droom begon met een laaiende passie voor de bal. Al heel jong vonden ze voetballen leuk, eerst thuis in de tuin, later in een club. In het begin speelden ze in gemengde ploegen. Dat was niet altijd gemakkelijk, maar ze werden er sterk en moedig door. Als tieners – meestal zo rond hun vijftiende – begonnen ze voor vrouwenploegen uit te komen. De start van een mooi sportverhaal, maar ook van vriendschap.

Kampioenen moeten zich uit de slag kunnen trekken

Tegenwoordig spelen de Red Flames al hun wedstrijden voor duizenden toeschouwers in stadion Den Dreef, in Leuven. Wanneer ze trainen, genieten ze van dezelfde faciliteiten als de Rode Duivels, in het nationale trainingscentrum in Tubeke. Uitrusting, voeding, stadion, reizen, hotels... Bij de nationale ploeg is dat het neusje van de zalm. Maar dat was niet altijd zo. We maken een sprong in het verleden om te begrijpen hoeveel vooruitgang de Red Flames geboekt hebben!

De eerste wedstrijd

De nationale vrouwenploeg speelde haar eerste wedstrijd op 30 mei 1976. Dat was tegen Frankrijk, in het Auguste Delaune stadion in Reims, de hoofdstad van de Champagnestreek. En het was een sprankelende start, want België won met 1-2. Vreemd genoeg werd deze match niet opgenomen in de annalen van de Belgische Voetbalbond. Die hebben het over het duel in Zwitserland, een jaar later. Dit keer moesten de “Duivelinnen” van die tijd tevreden zijn met een gelijkspel, 2-2.

Tot nu toe speelden de Red Flames nog geen WK, maar ze hadden het geluk deel te nemen aan het EK 2017. In juli 2022 spelen ze dus hun tweede EK.

WIST JE DIT?

Terwijl de naam Red Flames nog maar een paar jaar gebruikt wordt, dateert die van de Rode Duivels al van 1906! In die tijd bedacht journalist Pierre Walckiers van de krant *La Vie sportive* die benaming toen hij getuige was van een schitterende overwinning van België op Nederland. Onder de indruk van de snelheid van onze voetballers verwees de journalist naar een bekende Belg van dat ogenblik die bekendstond om zijn snelheid: de autopiloot Camille Jenatzy, vanwege zijn rode baard de “Rode Duivel” genoemd. Grappig, hè? In de jaren 1970 werden onze spelers de “Witte Duivels” genoemd, omdat ze in het wit speelden. Vandaag worden de Duivels, zelfs als ze niet in het rood spelen, altijd de “Rode Duivels” genoemd. Hetzelfde geldt voor onze Red Flames!

1976

“Ik droomde van
Brazilië”

JANICE CAYMAN

“Voor mij begon alles in de tuin, achter ons huis, in Brasschaat (Antwerpen). Mijn broers en ik organiseerden een WK penalty's! Ik was zes en ik kwam altijd uit voor Brazilië. Dat was mijn favoriete ploeg. Het zijn geweldige herinneringen. Zo is mijn passie voor voetbal ontstaan.”

“Voetbal was echt
de sport die ik wilde
beoefenen!”

AMBER TYSIAK

“Elke zaterdag gingen we supporteren voor mijn grote broer Maik. Hij voetbalde bij KFC Helson. Maar ik moet bekennen dat ik hemzelf nooit zag spelen, want ik was letterlijk gehypnotiseerd door de bal... Ik wilde maar één ding: mijn broer zijn, om te kunnen voetballen. Vanaf dat ik drie was, begon ik met de bal te trappen. Dat is heel jong! Daarna, toen ik vijf was, liet ik me inschrijven bij de club. Aanvankelijk was mijn mama niet zo gelukkig met mijn keuze. Ze vond dat een sport voor jongens... Daarom begon ik ook met turnen, maar dat hield ik amper een jaartje vol... In zekere zin moest ik me verzetten tegen wat mijn moeder wilde. Maar voetbal was echt de sport voor mij! Van mijn vijfde tot mijn vijftiende voetbalde ik altijd met en tegen jongens. Op één ding was ik erg trots: voor de match waren de jongens altijd verbaasd mij op het veld te zien staan... maar na de wedstrijd waren ze ervan overtuigd dat ik mijn plek op het veld naast hen verdiende. Vandaag is mijn familie erg trots en blij met wat ik kan op het voetbalveld. Ik heb er hard voor moeten werken, maar ik heb nergens spijt van.”

“We waren een gezin van voetballers.”

LAURA DE NEVE

“Het lag nogal voor de hand... Mijn vader was voetbaltrainer in Denderleeuw en ook mijn broer voetbalde een tijdje. Ik volgde dus al gauw hun voorbeeld, al toen ik amper vijf was. Ik begon mijn carrière bij FC Dender. We waren een gezin van voetballers. Voor mij was het vanzelfsprekend dat ik ging voetballen. Tot mijn vijftiende speelde ik ook floorball, een soort hockey. Maar op zekere leeftijd maakte ik de keuze me volledig toe te leggen op voetbal. Gedurende een tiental jaren speelde ik in een jongensploeg van FC Dender. Ik heb van hen echt veel geleerd. Ik ben er een grote voorstander van dat meisjes tot hun vijftiende-zestiende in een jongensploeg spelen. Ze steken er veel van op.”

JUSTINE VANHAEVERMAET

“Ik begon te voetballen toen ik zes was, in een club in Sint-Niklaas, dicht bij ons thuis. In het begin speelde ik met mijn zus korfbal, een sport die lijkt op basketbal. Daarna sloot ik me samen met mijn broer en mijn neef aan bij de voetbalclub. Ik vond het meteen geweldig! Vandaag vertellen meisjes me dat ze, toen ze klein waren, geen toestemming kregen om te gaan voetballen. Ik ben altijd verbaasd als ik dat hoor en ik snap hun verdriet. Wat mij betreft, ikzelf heb gelukkig nooit dat probleem gehad. Mijn ouders vonden altijd: “Justine voetbalt graag? Wel, dan zal ze voetballen!” Ik hoop dat de mentaliteit stilaan verandert en dat elk meisje dat wil voetballen aangemoedigd wordt om haar passie te volgen.”

“Mijn ouders begrepen meteen dat alleen voetbal voor mij telde”

